

Tartalom

- Révai feeling - avagy beszélgetés a diáksereg után
 - Tanári interjúk
 - Szeretsz számítógépezni?
 - V. (J)átsszuk (E)l (R)öviden Fesztivál
 - Láttatok már igazi tini-vígjátékot?
 - Amerika
 - Erdélyi kirándulás (április 7-14)
 - Vendégek Ingolstadtból
-

Révai feeling - avagy beszélgetés a diáksereg után

Ha valaki ide szeretne jönni, mit fog lát-ni? Elmaradt révais bál, szegényes honlap, iskolán belüli passzivitás, a gólyatáboron belüli züllés. Én nem ebbe az iskolába jelentkeztem...

Mi lehet ennek az oka? Mindenki megkérdezheti magától. A vezetőség ígéreteinek nem betartása? Az egyre kevesebb, minimális összetartás vagy a felsőbb évesek lekezelése? Kevés mód van arra, hogy az ember hallassa a hangját, vagy egyszerűen csak nincs a diáksereg tudatában az, hogy előterjessze véleményeit, ötleteit annak érdekében, hogy azok megvalósuljanak?

Elméletileg ezen problémák megoldására való a diáksereg. De csak kétszer rendezik meg egy évben.

Eredetileg a diáksereg lényege, hogy minden diák kinyilváníthassa gondolatait. Mind az alsó- és mind a felsőbb évesek. A cél?

A cél egyszerű; a vélemények által olyan rendezvényeket és eseményeket létrehozni, amik mindenki számára érdekesek. A révaisoknak nem csak a verseny- és felvételi eredményekkel kellene kitűnniük. Sokan vannak, akiknek nincs ezekkel a „fölösleges” dolgokkal foglalkozni, de ha a diáksereg nem aktivizálja magát, akkor a diáksereg sem fogja meghozni a várt eredményeket.

Ez így van. Lehet, hogy tanulmányi eredményekben jók vagyunk, de mi van a tanórákon kívül? Jelen állapotban – az eseményeket áttekintve – semmi. Csak bejövünk, majd később kimegyünk? Minket csak az érdekel, hogy személy szerint mi lesz velünk? Nem érezzük, hogy egy közösségnek kéne lennünk? Nem csak osztályszinten. Iskolaszinten is.

Az összetartásról... Tényleg azt hinné az ember, hogy ha már ismer egy-kettő „nemosztálybeli” diákot, már egy közösségről beszélhet? Ez nem így van. Ha a felsőbb évesek csak ránk mosolyognak, de nem állnak ki mellettünk, akkor csak rontunk az iskola helyzetén. Kár, hogy Ők többnek képzelik magukat. Pedig a legtöbb esetben mi vagyunk a bölcsebbek...

Ha a lényeg az összetartás, akkor a hangsúly az együttműködésen van. Miért vagyunk ennyire előítéletesek? Hol törvényszerű az, hogy egy közös iskolai programot, programokat (pl.: diáksereg, sulibuli) szigorúan egy osztály szervezzen? Mindenki jól ismeri a révaisokról keringő sztereotípiákat. A révais diákélet egyre inkább beskatulyázott. Sajnos elterjed tény, hogy a révais bulik gagyik...

...Ezt pedig csak magunknak köszönhetjük.

Tanári interjúk

1.

Mi a kedvenc együttese/énekes/zeneszerzője/zenei stílusa?

Gyalóky Judit: Zenei mindenevő vagyok, tuc-tuc zenén kívül mindent meghallgatok (Pink Floyd, Santana, Demjén Rózsi, Enigma, REM).

Somogyi Gyula: Sting.

Wenczel Imre: A Queen és a hozzá tartozó Freddie Mercury, aki már meghalt. A mostani Queen már nem annyira tetszik.

2.

Élete egyik meghatározó olvasmánya?

Gyalóky Judit: Szinte faltam a könyveket, korszakaim voltak (Steinbeck, Merle, Cusach).

Somogyi Gyula: Karl May – Winnetou; Walter Scott – A nagy indiánkönyv (???)

Wenczel Imre: A Mester és Margarita Bulgakovtól.

3.

Írt már saját verset, novellát, vagy egyéb művet?

Gyalóky Judit: Nem. Két lábbal a földön állok, sajnos nem tudok szárnyalni, nem tudok lebegni, pedig nagyon szeretnék, de nem megy.

Somogyi Gy.: Igen, csasztuskákat (népi mondókákat). Például egy szösszenet:

A sok kövér, dundi gyerek/ Úgy nevet, hogy beleremeg/ A tanár a katedrán/ Fegyelmez, de szaporán.

Wenczel Imre: Igen. Ilyen mélyre fogunk ásni?...

4.

Mit tenne, ha a tanáriba berontana egy álarcos figura, és pénzt vagy életet követelne?

Gyalóky Judit: Semmit.

Somogyi Gy.: Elúzném. Úgy néznék rá, mint mikor mérgesen a diákokra nézek, és ez szerintem elégnek bizonyulna. Az én gonosz pillantásom...

Wenczel Imre: Nem tudnék tenni semmit, mert nincs pénzem általában. Erre a kérdésre, hogy pénzt vagy életet, azt válaszolnám, hogy életet.

5.

Mi a kedvenc édessége? Esetleg megvesztegethető ezzel? És mással?

Gyalókay Judit: „A” betűvel kezdődik: a csoki, a cukor, a süti... Nem vagyok megvesztegethető... sajnos...nektek.

Somogyi Gy.: Baunty. De megvesztegethetetlen vagyok...

Wenczel Imre: Ez. *az asztalon lévő csokira mutat: Alpenvöllmich, avagy alpesi tejsokoládé* Meg is kínállak szívesen. A megvesztegethetőségemről pedig: emberi érzelmekkel lehet megvesztegetni. Mással nem nagyon. Érzelmi zsarolással sajnos lehet velem valamire menni.

6.

Ki az, akit legszívesebben kizárna a tanáriból? Ki mellett ül?

Gyalókay Judit: -

Somogyi Gy.: Sanders Ingrid tanárnő mellett ülök. És senkit nem zárnék ki, mert én szeretem a kollégáimat (esetleg az Erdősi Gábort).

Wenczel Imre: Nincs ilyen. Ferenczyné Gáncs Mária ül mellettem a tanáriban.

7.

Mi volt a legnagyobb csíny, amit eddigi életében elkövetett?

Gyalókay Judit: Nem volt semmi csínyem, jó gyerek voltam.

Somogyi Gy.: Én nagyon jó gyerek voltam *ártatlan tekintet*, én nem követtem el csínyt... Na jó, felvettem a nagymamám tubibugyját, és rohagáltam benne az udvaron...

Wenczel Imre: Ezt nem merem megmondani, nehogy valaki utánozni kezdjen...

8.

Büntették már meg gyorsajtásért? Büntethették volna már meg gyorsajtásért?

Gyalókay Judit: Trabantom volt sokáig, úgyhogy a kérdés teljesen felesleges...

(A büntethették volna meg-re) Igen, biztos.

Somogyi Gy.: Sorrendben: nem, igen.

Wenczel Imre: Igen.

9.

Mi volt a legnagyobb baki, amit tanítás közben elkövetett?

Gyalókay Judit: Több is volt... Amikor tanítottam a genetikát, a vércsoportok öröklődésénél a felelőt megkértem, hogy a szülők vércsoportjának ismeretében mutassa be a saját vércsoportját...

Kiderült, hogy az alapján nem lehet gyerekük... De aztán az is, hogy rosszul emlékezett, úgyhogy nem kellett apasági pert indítani.... De még kezdő koromban!

Somogyi Gy.: Pár évvel ezelőtt egy osztály átállította a karórát, és tíz perccel hamarabb fejeztem be az órát. Letettem a padra óra elején. Akkoriban ez szokás volt. De már óvatosabb vagyok...

Wenczel Imre: Ha baki alatt azt értjük, hogy téves információt mondtam, akkor az még az énekzenei pályafutásom alatt történt. Elég gyakran tévesztettem el műcímeket, amiket meg kellett volna tanítanom. Például Liszt-rapszodiákat kevertem össze annak idején, nem tudtam, hogy melyik másik...

10.

Miért lett tanár? Milyen foglalkozásra vágyott kiskorában?

Gyalóky Judit: Mert emberekkel, gyerekekkel akartam foglalkozni. Először gyerekorvos akartam lenni, aztán bejodtam; de azért gyerekekkel akartam foglalkozni, így tanár lettem.

Somogyi Gy.: Véletlenül. Hajóستiszt szerettem volna lenni.

Wenczel Imre: Mozdonyvezető szerettem volna lenni, mint mindenki. Vagy legalábbis mozdony... Gyerekkori álmok... Egy kicsivel későbbi ötlet volt az autószerelő. És aztán már nem volt más, a tanárság elkezdődött, és azóta eszembe se jutott más.

11.

Mit gondol a kérdéseinkről?

Gyalóky Judit: Aranyosak...

Somogyi Gy.: Ööö... aranyosak. Kedvesek.

Wenczel Imre: Nem vagyok elég kreatív az ilyen kérdésekhez. Ha nem a magánéletemről vagy a kollégákkal való konfliktusaimról kérdeznek, szívesen válaszolok.

Szeretsz számítógépezni?

Úgy vettem észre, a mai társadalomban, Magyarországon főképp a tizenháromtól huszonegy évig tartó életkorban e kérdés jelenti egy ember közeledését, vagy – legtöbb esetben, sőt, általánosan – rohamos eltávolodását. Előbbi esetben egy új, baráti kapcsolat kiépítését, utóbbi azonban egyértelmű elhidegülést, nemtetszést válthat ki. Vajon mi rejlik e kérdés mögött, ami ennyire megosztja az embereket?

A válasz korántsem egyszerű, ám mielőtt a magyarországi helyzetet jobban szemügyre vennénk, látogassunk el a játékosok mennyországának titulált Japánba, azon belül Akihabarába. E kis kitérő lényege, hogy a címben szereplő kérdésre eltávolodással válaszolók rájöjjenek arra, aki országunkban rajong a számítógépes játékok iránt, valójában eltöprel az otakuk vagy a hikikomorik szenvedélyétől. Kit is nevezünk otakunak a Japán-szigeteken? A szó egyik lehetséges fordítása „otthonülő” lehet: a sztereotípiákkal élve egy kevésbé vonzó külsejű, rosszabb esetben túlsúlyos fiatalemberről (hölgyről szerencsére ritkán) beszélhetünk, ki a boldogtalanság, a magány miatt választotta a japán rajzfilmek (animék), képregények (mangák) illetve játékok álmvilágát. Ellenben igen jártas e területek történéseiben, így a játékosok – a szó karakteres hangzása miatt - gyakran ilyen jelzővel illetik magukat. (Kis kicsengés: csak nem ilyennek képzelik el Magyarországon is a játékosokat?) E réteg meglehetősen nagy létszámot tudhat magáénak, az ottani rohanó mindennapok, kőkemény iskolarendszer, az otthonosnak egyáltalán nem nevezhető munkahelyek lélektelen környezete elől sokan menekülnek a kis doboz, vagy számítógép által nyújtott világba.

A japán játékfüggők legmegdöbbentőbb esete a hikikomorivá történő átalakulás, mely Magyarországon aligha fordulhatna elő. Szó szerint a négy fal rabjává váltakról van itt szó, kik hosszú évekig (!) a bent őrzött számítógép(ek) valamint konzolok (a televízióra kapcsolható játékmásinák) segítségével porrá zúzzák a személyiségüket. Az elektronika remetéi? Meglehet. A szülők, bár szegyenükben valószínűleg elsüllyedtek, ha érintkezésbe nem is lépnek velük, a mindennapi betevőt (ezek szerint: ételt-italt, valamint a játékokat és a különféle mangákat) tálcán nyújtották csemetéjüknek. Nem fordulnak orvoshoz, a munkahelyen vagy az iskolában pedig hazugságokat mesélnek az illetékeseknek. Az eddigi rekordtartó közel negyven évig nem tette ki a lábát a szobájából még enni vagy fürödni sem! A kapcsolattartás nehézkesnek mondható a hikikomorikkal, ugyanis rendelkeznek mobiltelefonnal, ám egy hasznos kis térerőblokkoló készülék (japánul „damatteru” - azaz „Kuss legyen!”) segítségével nem tudják megzavarni őket a telefonos játékokban. Akibahara ráadásul a legjobb bevásárlóközpont e célra, a robotkutyák, a hitelkártya méretű fényképezőgépek, a régebbi, klasszikus konzolok, no meg játékprogramok végeláthatatlan kínálatával.

Mindenképpen figyelemfelkeltő, hogy a „normális” emberek tekintetében megszűnőben vannak a társas kapcsolatok: egy felmérés szerint a japán fiatalok mind a párkapcsolatok, mind a szexuális élet terén utolsó helyen állnak, így az öregedő generáció mellett, sokan joggal félnek attól, hogy Japán otaku világgá válik. Persze a helyzet közel sem ennyire reménytelen: az otakuk között is rengeteg boldog, házas ember található, kinek kikapcsolódás vagy hobbiként szolgál a virtuális szórakozás. Ráadásul rengeteg barátot tudnak e révén szerezni, hiszen Japánban a fiúk illetve lányok többsége jár szerepjáték klubokba, gyűjti a mangákat, szereti az érdekes animékat.

E rövid kitérő után nézzük meg, hogy fest a helyzet Magyarországon! Bár az előbb taglalt élethelyzetek szerencsére csak kis eséllyel fordulhatnak elő, az emberek nagyobb része ferde szemmel tekint a játékvilágra. Sokan a fentebb említett otakuként jellemeznék a címben szereplő kérdésre igenlő válaszadókat, pedig az esetek többségében még alulról sem súrolja a kifejezés értelmét. Említést kell tennem mindazonáltal a hazánkban kialakult játékosrétegekről, hiszen a téma iránti felfogás nagyban befolyásolja a környezetünk hozzáállását.

Magyarországon egyre nagyobb méreteket ölt az ún. „cybersport”, vagyis a számítógépes/konzolos játékok professzionális elsajátítása. Kifizetődő, ugyanis ha elég jó idegekkel rángatod az egeret, vagy villámgyors a reakcióidőd, akár fizetett játékoská is válhatsz, aki (mint az egyes sportok esetében) szép summákat tehet zsebre egy komolyabb versenyen való eredményes szereplésért. (Itt nem elhanyagolható viszont az a hatalmas kérdőjel, ha valaki játékkal keresi a kenyerét, vajon mennyi az érdemi munkája egy autószerelőhöz képest? Tippetek kérlek, mennyit keres a profi golfozó, Tiger Woods? Megoldás, illetve megdöbbenés a lap alján.) E réteg tagjai naponta rengeteg órát gyakorolnak, hiszen egy új mozgássor, taktika akár döntő lehet egy küzdelem mérlegelésében.

Sajnos hazánk negatív csoportját az egyszeri játékosok teszik ki: ők valószínűleg másolás útján jutnak a programokhoz, amit gyors végigjátszás illetve csámcsogás követ, esetleg azonnali törlés a merevlemeztől. Az illegális szoftvermásolást nem véletlenül említem, míg Japánban ez nagyon ritkán fordul elő, Magyarországon sajnos más a helyzet. Gyakran egy friss cím, érkezéskor több tízezer forintba kerül, ami egyáltalán nem biztos, hogy hosszú órákra képes lekötöni. Mivel e cikk nem a játékhasználat jogi oldalát helyezi előtérbe, csak annyit jegyeznek meg, hogy a számítógépes programok egyes emberek, embercsoportok szellemi termékei, s mint ilyenek, szerzői jogi védelem alatt állnak. Nem ritka az sem, mikor egy kreatív, innovatív játék kénytelen elvérezni az évente kiadott sportprogramokkal szemben, mert az egyszeri kocajátékosok letöltik az internetről, hülyeségnek találják, majd indulhat a szokásos csámcsogással és a program letöltésével járó gépies folyamat.

Mi az én véleményem? A játékokat egyszerűen nem erre találták ki. Számomra egy érdekes játék világába való belecsöppenés legalább akkora élményt nyújt, mint egy könyv elolvasása. (Félreértés ne essék, nem ugyanaz az élmény!) Hiszen a nyereségre hajazó sablontermékek mellett egyre nagyobb teret nyernek az igényes, kreatív ötletek: nem véletlenül húztam alá a „szellemi termék” szót. Örömmel nyugtázok egy új, forradalmi ötlet megjelenését, kellemes érzéssel tölt el, hogy George Orwell 1984 című regényét olvasva (amelyben megdöbbenően pontosan lefest egy sziklaszilárd diktatúrát) arra tudok asszociálni, hogy Half-Life 2 nevű programban hasonló elnyomással találkoztam, nem beszélve a Fahrenheit 451 illetve Kurt Wimmer Equilibrium című alkotásairól. Ritkaság, de előfordul egy erkölcsi tanulsággal szolgáló játék megjelenése, mely meglepetést okozhat a játékosársadalomnak. Mindazonáltal azt is tudom, a játékok sosem kerülhetnek a család, a barátaink valamint a hobbijaink fölé: ugyanúgy fogok táncolni, Tai Chizni, olvasni, ismerkedni, színjátszózni, mint mindig. Nem szabad a virtuális élményeket előnyben részesíteni a szabad levegővel, a családdal, a barátokkal/barátnővel, a könyvekkel szemben! Kissé ironikus, hogy pont egy program adja meg erre a felszólítást, így álljon e könnyen értelmezhető, ám annál jelentősebb mondat a cikkem végén, mely a Metal Gear Solid című klasszikus játék záró soraiból származik:

„It is important to choose life and LIVE!”

(Nem viccelek, tényleg ilyen egyszerű!)

A cikk az 576 Konzol című magazin értekezése alapján íródott.

576 Konzol IX. évfolyam 7-8. szám, Comgame Kft., Budapest, 2005. 14-15. oldal

*(A népszerű amerikai golfjátékos, Tiger Woods egymilliárd dollárt tehet zsebre évente.)

V. (J)átsszuk (E)1 (R)öviden Fesztivál

Iskolánkban február 25-én, szombaton immár ötödik alkalommal rendeztük meg a "Játsszuk El Röviden!" fesztivált. A vállalkozó kedvű színkörösök reggel az iskola dísztermében gyülekeztek, majd sorsolás alapján 10-15 fős csoportokba kerültek. A sorsolás révén szerveződött öt csoportnak rendezői segítséggel egy-egy novellát kellett feldolgoznia a nap folyamán, azzal a nehezítéssel, hogy egy, a Kisalföldből származó cikket is bele kellett illeszteniük a darabba. A fesztiválon – az idén is, mint tavaly – egy vendég színkör, (most) a Carpe Diem tagjai is részt vettek. Ők a pécsi Leöwey Klára Gimnáziumból jöttek.

A szokásos nagy érdeklődés fogadta az este hat órakor kezdődő előadásokat. A tanári karból a közönség soraiban láthattuk Horváth Péter igazgató urat, Dr. Juhász Attila tanár urat, a magyar munkaközösség vezetőjét, valamint Ferenczyné tanárnőt és Bogdán András tanár urat.

Németh Bálint köszöntője után a Frankó Katalin vezette társulat adta elő Boccaccio műfajteremtő Dekameronjának egy történetét, majd Marquez A világ legszebb vízihullája című novellájának feldolgozását láthatta a nagyérdemű Falkay-Horváth Ede csapatának prezentálásában. Az este vastapsdíjas alkotása Örkény István „Torschlusspanik” című egypercese volt Kopfschlagl Krisztián rendezésében. A darab sikerében kulcsszerepet játszott Hartyándi Mátyás a „Hóember”, illetve Szűcs Krisztián a „spicli-figura” megformálásával. A fesztivál egyetlen olyan előadása, mely nem komikumra épült, Italo Calvino, kortárs olasz szerző Éjszakai vezetés című történetéből készült. Ezt Somorjai Eszter, a pécsi vendégcsoport tanára rendezte. Az utolsó fellépők Varjú Nándor segítségével vitték színre Karinthy Frigyes A cirkusz címet viselő elbeszélését.

A program végén a Sárköziné Kollarits Edit, Pottyondy Nóra, Dr. Juhász Attila alkotta zsűri értékelt a produkciókat, kiemelve a legjobban teljesítő tanulókat. A fesztivál nem jöhetett volna létre Tóth Szilvia, Mátrai Mirella, Tárnoki Tamás, Németh Bálint, Magyar Bálint, Csütörtöki Tamás és az operatőrként is közreműködő Wenczel Imre szervezőmunkája nélkül.

Láttatok már igazi tini-vígjátékot?

Láttatok már igazi amerikai tini-vígjátékot? Hülye kérdés. Mindenki látott már legalább egyet. Valakinek az az egy film elég is volt, míg valaki minden hónapban szalad a moziba, hogy megnézhesse a legújabb klón változatot, amely próbál a mi generációnkról szólni; a gimisekről.

Próbál... Mert tényleg a mi generációnk az, amit látunk ezekben a filmekben? Igen, a szereplők egykorúak velünk, meg kell hagyni. Legalábbis szerepük szerint biztosan. De egy generációt nem csak az életkora határoz meg. Ott van még a zene, a stílus, az oktatási színvonal, az anyagi helyzet és sorolhatnám oldalakon át, hogy még mi. Így ha a nemzedékünk összes tulajdonságát összevetjük az ezekben a filmekben látott társaságokéval, rájöhettünk, hogy bizony, a filmekben látott fiatalok, és a magyar fiatalok között csak egy kapocs van csak. Az életkor. Ez pedig nem valami sok.

Vágytatok már arra, hogy kicsit az ilyen filmekbeli „fiatalvagykésélekezerrel” életmódot éljetez? Valószínűleg legalább egyszer mindenki vágyott rá. Valakinek egyszer jutott eszébe, valaki pedig állandóan ezt hajszolja, valakinek pedig nem is kell hajszolnia, meg az magától. Sokakat pedig egyszerűen hidegen hagy.

De milyen is pontosan ez az életérzés? Ragyogás, divat, népszerűség, pénz, buli, pénz, boldogság, buli, barátok, pénz, barátnők, buli, szerelem, pénz, szex, pénz, kocsis hátsóülése, buli és pénz. Nem hangzik rosszul, meg kell hagyni. Akkor most menjünk végig a Révai folyosóin. Ragyogás? Divat? Népszerűség? Boldogság? Itt-ott találunk, de azért ezek nem mindig a legjellemzőbb dolgok.

Sokszor inkább a stressznyomás, hibbant mosolyok és sokrétű nagyon, de nagyon sokrétű stíluskavalkád jellemző nálunk. Persze nem minden esetben.

Mi a helyzet a bulikkal? Először irány egy révais buli. Báلكirálynő, báلكirály, estélyi... Ugyan kérem, hol élünk mi, Amerikában? Nálunk ez nem megy. Se királyunk, se királynőnk, se estélyink. De élő zenekarunk mindig van. Sokkal jobb zenével, mint amiket a bizonyos filmek filmzenei albumán hallhatunk. A házibulik? Na azok azért már más tészták. Itt már jócskán látunk hasonlóságokat, és hirtelen több kapcsolatot is találunk a két nép között! Alkohol, cigi, vízipipa. Ugyanúgy láthatjuk őket a filmvászonon, mint péntek estétként a legszimplább házibulikban.

Akartatok már a suliba olyan étkezdét, ami az ilyen filmekben van? Akartatok már minden nap a menzán pizzát vagy hamburgert enni? Minden hosszú szünetbe lemenni a kantinba és leülni ahhoz az asztalhoz, ahová a te kasztod tartozik, és senki más?

Egy amerikai tinifilmben kulcsfontosságú az a jelenet, amikor az új lány, vagy az új fiú, teljes ártatlansággal és tudatlansággal besétál a nagyszünetben a hatalmas ebédlőbe, tálcáján a kis kajájával és almájával. Elmegy az asztalok között, ahol sorra megbámulják, miközben a szemek azt súgják neki, hogy ő itt még senki és ne is reménykedjen, hogy valaha is befogadják. Aztán persze mégis meglát egy-két barátságos arcot, az iskola egyetlen normális alakjait, akik szívesen látják üres asztaluknál és bemutatják neki, hogy milyen durva is a társadalom egy gimnáziumban. Elmagyarázzák a kasztrendszert, amelynek az a specialitása, hogy nem attól függ, hogy hova születél, hanem hogy melyik asztalhoz és kikkel ültél le.

Ha nálunk is lenne egy hatalmas ebédlő - ehető menzai ételekkel - akkor nálunk is ilyen kemény kasztrendszer lenne? Ezt sajnos sose tudhatjuk meg. Legalábbis addig biztosan nem, míg nem lesz egy nagy ebédlőnk ehető ételekkel. De játszunk el a gondolattal, és picit gondoljunk bele, hogy mi lenne, ha ezek a dolgok adottak lennének. Milyen lenne végigsétálni abban a kantinban és melyik asztalnál milyen asztaltársaságot, látnánk? És talán a legfontosabb kérdés, hogy magunkat hol fedeznék fel?

A filmekben kiemelkedő szerepű a sportolók asztala. Be kell vallanom, annyira nem hallottam még sportról az iskolánkban. Nehezen tudok elképzelni kigyúrt, kék-sárga-fehér, számmal ellátott mezbe öltözött fiúkat, de ugyanígy vagyok a focistákkal és a kosarasokkal is. Szerény véleményem szerint jobb lesz átugorni ezt az asztalt, aminek helye ebben az ebédlőnkben. nos, mellékes.

Jöjjön a stréberek asztala. A tinifilmekben ez az asztal szigorúan a szemüveges, állig begombolt ingű, pattanásos fiúkból és lányokból áll, akiknek létszáma elég alacsony ahhoz, hogy elférjenek maximum nyolc széken. Nálunk ez az asztal nem egy társaságból állna és bizony a Révai összes jól tanuló diákja nem is férne el csupán egyetlen egy ekkora méretű asztalnál. Hacsak nem valami gigantikus asztalról beszélünk - ami elfoglalna gigantikus ebédlőnk felét. Nálunk is lennének a lúzerek (valljuk be, ebben a pillanatban fel is ötlött bennünk néhány arckép), akiknek ismertetőjele az érdekes öltözködés, érdekes arcforma, érdekes világnézet és érdekes személyiség – megdobva csupa-csupa okátévés éremmel és ötössel. Utánuk következne a csendes, de jófej stréberek. Ők helyesek, jó a humoruk, bármikor ellehet velük beszélgetni és ők is tele vannak ötösökkel. Az okátévek világa sem áll messze tőlük, de nekik már becsúsznak az ellenőrzőbe a négyes, sőt rosszabb esetben a hármas jegyek is. Asztalunk harmadik harmadánál pedig elérkeznénk a társadalmunk csúcsához. A tökéletes révaisokhoz.

Jól néz ki, gitározik, jó zenét hallgat, a többség szerint jól öltözködik, van saját stílusa (amit felvállal), színjátsozik, beszél a tanároknak (akik mégis imádják) és pillanatnyilag vagy

nyelvvizsgára, vagy okátévére, vagy Kisfaludy-ra készül. Nevét és arcát mindenki ismeri, egyaránt láthatjuk a laposbeli és bridge-beli fotókon és jól emlékezhetünk az alakítására a JER-en. Keveset tanul, hiszen legtöbb délutánjait kitölti a sport, amiben ugyancsak széperedményekkel rendelkezik.

Mindenki akart már igazi révais lenni, de ez nem sok embernek adatik meg. Ahogy tudták ezer évvel ezelőtt is, nem mindenki születhet királynak vagy királynénak. Az amerikaiaknál sincs ez máshogy. Ott a legfőbb császárok nőneműek. Divatosak, aljasak és buták – igazi plázacicák. Remélem ti is látjátok magatok előtt a képet: néhány lány egymás mellett megy, egyszerre lépnek túsarkújában, tökéletes frizurájuk lebben a levegőben és szájalommal nézik le azokat az embereket, akik csodálattal néznek utánuk. Mellettük még a levegő is lelassul. Ilyen nálunk nincs. Ennek a „hiánynak” pedig több oka is van. Mint már említettem, az ilyen lányok buták. Nálunk nincsenek buta emberek. Tisztelet a kivételnek. Ezek a lányok mindig aljasak a „társadalom” alsóbb rétegeivel. Szerintetek mi ezt hagynánk? Egy ilyen csapat minimum három emberből áll. Ugyan hogy férnének el hárman egyszerre a folyosókon? A lépcsőkről pedig ne is beszéljünk! Láttatok már ilyen filmben lépcsős jelentet? Nem, ugye? Pedig nálunk bizony elkerülhetetlen lenne!

És elérkeztünk menzánk termének végéhez - véget az amerikai iskoláknak, és ami iskolánk társadalma is. Vannak különbségek, és bőven vannak hasonlóságok. Egy biztos; egyformák sose leszünk. Sose lesz a sulink tele plázacicákkal, sose lesz tele focistákkal, sose lesz bálkirálynőnk, se bálkirályunk és sose fog a fél suli autóval iskolába járni. Sose lesz fényes udvarunk, sok-sok zöld területtel és mindig sokkal, de sokkal nehezebb lesz a tananyagunk és órarendünk, mint amerikai társainké. Sose leszünk egy megegyező generációnk. Sose fogjuk az amerikai tinik filmbeli tündöklő életét élni. Nekünk marad a bagolykilincs, a portásnéni, a lépcsők, tablók, a 101-esből jövő ékesszóló hirdetések, az udvaron cigiző diákok és a felejtethetetlen büfések, akik tuti, hogy jobb ételt tudnak adni, mint a filmbeli pizzák és szendvicsek. Lehet, hogy a mi iskolánk társadalma nem szerteágazó, nem bonyolult, tele van átfedésekkel, de van egy dolog, ami nálunk megvan, és amit nem láthatunk egy filmben se. Valami, ami sokaknak csak szenvedéseiknek színhelye, sokak szerint egy érzés, sokak szerint csak egy sokat mondó szó, valaki szerint pedig a jövőbeli múltunk. A Révai.

Sose leszünk egy tinifilm főszereplői, sőt, még mellékszereplői sem. De jobb is.

Kanicsár Ádám 10.B

Amerika

Egy újabb debate-hepajra került sor 2005 októberében, csakhogy ennek keretében egy csöppet több kilométert iktattunk magunk és a Révai közé, mint a balatonyöröki debate camp esetében. Ugyanis meg sem álltunk Michiganig. Pontosabban Hollandig, ami egy kicsi, de annál barátságosabb, holland (azt hiszem, ez magyarázatot ad a névre...) betelepülők által alapított kisváros a Michigan-tó partján. A „kis kiruccanás” egészen pontosan október 21-én kezdődött, egy agysorvasztóan hosszú repülőúttal, ami október 21-én véget is ért, ám mi tudtuk, hogy a valóságban hetekig utaztunk, és ezen egy csöppet sem javított az a tény sem, hogy a magyar brigád tagjai nem kerültek egymás mellé a gépen. E cikk írója egy horvát – minden kétséget kizáróan – bérgyilkos mellé keveredett, akin látszott, hogy ha kell, torokra támad, és nem bírja, ha felébresztik, ami csupán azért volt kellemetlen, mert körülbelül annyit aludt, mint egy csecsemő. Ha már a magyar különítmény tagjainál tartunk, a következő debaterek voltak jelen: Gasparovics Anita, Szabó Éva, Orzó Fruzsina, Portörő Ádám, Szabó Péter és jómagam, Gyurkovics Máté.

Mikor megérkeztünk, kicsit elcsigázottak voltunk, így nem csoda, hogy receptoraink nem voltak hajlandóak befogadni azt a tényt, hogy Mrs. Clark, a West Ottawa High School debate tanára rosszul váltotta át a mi huszonnégy órás érkezési időpontunkat az amcsi tizenkét órás változatra.

Neki ugyanis az jött ki, hogy 20:30 az fél tizenegy. Ennek az lett a következménye, hogy senki nem várt minket tükön ülve a Grand Rapids-i reptéren egy két átszállást és jó pár órát felölelő utazás után. Ezután nem vártuk, hogy Mrs. Clark lábujjhegyen körbetáncolja a lakását, amikor megtudja, hogy megérkeztünk, és az olvasóközönség szándékos dezinformálása volna, ha azt mondanám, hogy gyanúnk nem igazolódott be. Amikor megérkezett, hogy leszállítson minket a családokhoz, akiknél aztán az azt követő két hétre le voltunk parkolva, legkevésbé az izgatta, hogy nem fáradt-e bele a gerincünk az utazásba, meg hogy nem szeretne-e a szervezetünk befogadni valami frissítőt. Azzal kezdte, hogy elmagyarázta, hogy tulajdonképpen nem is ő tévedett, hanem az összes európai ott és akkor, amikor elhatározta, hogy másfajta időszámítási rendszert használ. Ezután finoman a tudtára adtuk, hogy kisebb gondunk is nagyobb volt annál, hogy nem reális beállítottságú a hölgy, ugyanis az az átkos Lufthansa elkeverte a csomagjainkat, így nincs váltóruhánk, amíg utánunk nem küldik őket, mármint a csomagjainkat. Ő erre azt felelte, hogy 'Oh, ah, csak nem?', és felhangosította a michigani citerakórus hangversenyét a rádióban, ahol minden biztonnyal az ottani Kossuth Rádió szólt. Mrs. Clark egyenként leszállított minket a host-családoknak. Na most, az utazás ezen aspektusáról – mármint arról, hogy ki, hogyan érezte magát a családjánál – csak a saját nevemben nyilatkozhatok, de felteszem, egyikünk sem negatív élményekkel hagyta el az országot. Az én családom a következő összetevőkből állt: egy anya, akinek német származású felmenői valahol Texas környékén telepedtek meg anno; egy apa, akinek feje, mind a formakincsét, mind a hajszálak számát tekintve az esztergomi Bazilika kupolájával mutatott hasonlóságot; ám erre tökéletes magyarázatot adott a tény, hogy Mr. Thorsby - ez volt az ő neve- katona volt, magyar felmenőkkel. Kapcsolata a magyar rokonsággal még mindig nem szűnt meg, és rengetegszer járt Magyarországon, ezen felül tisztában volt a magyar nyelv legalapvetőbb szavaival is pl. 'gulyás', 'paprikás csirke', és senki nem is várta el tőle, hogy imigyen fakadjon ki egy beszélgetésünk alatt: 'Íme, hát megleltem hazámat,/ a földet, ahol nevemet/ hibátlanul írják fölébem,/ ha eltemet, ki eltemet'. Egyes számú gyermeke R.C. volt, az én hivatalos hostom, aki – azon tény ellenére, hogy már vagy egy éve rendszeresen elbliccelte a debate-órákat – állítólag hiper-szuper debate-es is volt. A kettes számú gyermek a Matthew névvel bírt, míg a legfiatalabb csemetét Andrew-nak hívták.

Az Érkezésünket követő második napon rögtön ott is hagytuk őket egy chicagói kiruccanás erejéig. Az út normális körülmények között körülbelül háromórás, ám azokat a körülményeket, amelyekben Mrs. Clark is tényező, normális körülmények között nem lehet normális körülménynek hívni; így a diákjai egy körülbelül háromhetes utat vázoltak fel előttünk. Ezért jócskán feltankoltunk minden földi jóból az útra, a hálósákokról és a gázrezsóról nem is beszélve. Mindenesetre megérkeztünk Chicagóba többé-kevésbé épen és egészségesen. Chicago az a fajta város, amire rengeteg leírás illik, ám ezeknek halmazába nem tartozik bele a 'szép' és az 'ösi'. A 'lélegzetelállító' és a 'monumentális' viszont annál inkább. Először bevettük a Field Museumot, Chicago leghíresebb és legnagyobb múzeumát, ahol általában több kiállítás is látható egyszerre. Most sem voltunk éppen szűkében opcióknak; nem tudtunk volna úgy elhajtani egy féltéglát, hogy az ne valami érdekes kiállításhoz jusson be. Végül Pompeiiben kötöttünk ki, ahol hamuban sült emberek eltorzult porhüvelyei között egy-egy ismeretterjesztő film oldotta a hangulatot az efféle kiállításokra oly jellemző romantikus félhomályban. Ezután jött az igazi mentális leépülés. A Sue-venir shop. Sue egy még ma is vonzó teremtés, fajtájának legépebben fennmaradt képviselője; egy több százezer éve halott T-Rex. Természetesen nem ez volt a legfőbb baj vele, hiszen ki ne sikongatna örömeiben, ha egy korhadozó csontvázat bámulhat meg borsos jegyárért. Nem, a legnagyobb agyrém az ő különbejáratú boltja volt, ahol csak vele kapcsolatos relikviákat lehetett kapni. A legrejtélyesebb árucikk egy 'Amatőr régészkeszlet' címzetű dobozka volt, amelyben – vagy legalábbis akkor úgy tűnt – semmi egyéb nincs, csak egy olcsó műanyagtojás. Mi feltételeztük, hogy az egyszerű falusi Ödönke hazaviheti a tojást, eláshatja, utána órákig elszórakozhat azzal, hogy megkeresi, hová is ásta el, majd kiemeli a föld mélyéből, és örömujjongások közepette rohan, hogy megmutassa anyukájának.

Mivel egy ilyen bolt mellett nem lehet szó nélkül elmenni, mi is lecsaptunk rá és kifosztottuk a legizléstelenebb cikkekből álló készletét. Még pontosabban, mind a hatan vásároltunk – mily borzalom! – egy-egy, Sue mini képmásaival dúsan díszített, színváltós gyűrűt. Szerencsére mind túlságosan el voltunk foglalva az ujjaink olyan tartásának kifejlesztésével, melynél minél kevesebb látszik a gyűrűből, így elmaradtak a kötelező 'Gyűrű Szövetsége', 'meggyűrűzve' és hasonló poérok.

A Múzeum után a John Hancock Observatóriumot látogattuk meg, amely a második legmagasabb épület a városban. Fönt egy kisebb vidámpark várt minket, gólyalábas vámpírokkal, karikaturistákkal, tehát mindennel, ami feltétlenül szükséges lett volna egy amerikai számára, ha például fennragad a kilátó részen. Gyomorszorító érzés volt egy ekkora várost makett-nagyságban látni, de valahogy túléltek, és megindultunk új vadászmezőket keresni. Ezt a Navy Pier képében kaptuk meg, ami egy, bármennyire is furcsán hangzik, pláza-móló hibrid volt: hosszú stégszerűség, amelyet a szárazföld felőli oldalról a legcsicsásabb és értelmetlenebb boltok határoltak. Ha valaki az olvasóközönségből azzal fenyeget bárkit, hogy szakrális keretek között kivégzi, ha nem mondja meg honnan tudna beszerezni egy élethű Michael Jackson-zombi maszkot, semmi ok az aggodalomra, ugyanis csak fel kell ültetni egy repülőre és a Navy Pier felé kell irányítani.

A saga még korántsem közeledik vége felé, hiszen hátra van még az amerikai oktatási rendszer és a Halloween taglalása. Az amerikai oktatási rendszerről azt kell tudni, hogy középiskolai szintig hatástalan. Olyan, mintha a gyerekek 12 éven keresztül minden hétköznap beülnének az iskolába azért, hogy kikapcsolják az agyukat, és megnyugtató zenét hallgassanak. Az órák agysorvasztóan hosszúak (75 perc), de tulajdonképpen bármit megtehetnek a diákok, különösebb tanári felhatalmazás és engedély nélkül, beleértve az osztályteremben történő ide-oda grasszálást matekóra közepén vagy a mellékhelyiségbe való távozást egy különösen izgalmas kémiai kísérlet közepén. A tanárok is leginkább csak hírből hallottak a tantárgyról, amit tanítottak. A legfigyelemreméltóbb tanbetyár egy Dranek nevezetű pszeudó-szláv történelemtanár volt, akinek az európai történelem volt a szakterülete. Óráin a tananyag még csak addig sem jutott el, hogy a vázát képezhesse a tanár-diák bájcsevelynek, ugyanis Mr. Dranek kivetített egy-két fontosabb jegyzetet Rettegett Ivánról vagy Luther Mártonról, majd a) vagy énekelt a diákjainak, és bónusz pontot adott magának, ha versbe tudta foglalni a 'világúr' szót vagy b) kifejtette az aktuálpolitikai nézeteit a diákoknak. A többi tanár Mr. Dranek enyhébb verziója volt.

Megérdemel egy lábjegyzetet, hogy Amerikában az osztályközösség, mint olyan, nem létezik, ugyanis minden órán más és más diákokkal van együtt A jelzetű diák és csak nagy ritkán esik meg, hogy több mint két órán is együtt van pajtásával, B jelzetű diákkal.

Az utazás debate-es része legyen majd a hab a tortán, így következék most: a Halloween. A hollandi Halloween nagyon hasonlított ahhoz, amit a filmekből megismertünk, mínusz a vérbosszút álló természetfeletti szörnyek meg a vérgőzös boszorkányok. A banzáj a trick-or-treateléssel kezdődik, amit magyarra általában 'csokit-vagy-csalunk-nak' vagy néhány extrém esetben 'trükk-vagy-traktá-nak' szokás fordítani. Ez azt jelenti, hogy idegesítő kis szemetek körbe-körbe járnak a szomszédságban, és csokit követelnek a szomszédoktól, akik csak egy kis elíziumi békét kérnek cserébe. Persze, ha nem adnak mindenféle nyalánkságot, akkor a gyerekek különféle csínyeket hajtanak végre az adott szomszéd ingóságaival. Mi is beálltunk egy kicsit, természetesen kötelező volt az idióta jelmez, ami Elvistől a Kaszáson keresztül a Horrorra akadva mosolygós Sikolyáig rengetegféle-fajta lehetett. Sajnos minden ház lakója rendes, tisztességes ember volt, így nem volt lehetőségünk rombolni és pusztítani, de legalább pattanásig megtelt a nejlonszatyoroként funkcionáló párnahuzatunk mindenféle földi jóval.

A debate-nek, mint ahogy azt már egyszer régen kifejtettem, rengeteg válfaja van. Az a fajta, amivel az amerikaiak múltatták az időt, egy roppant abszurd kis vitát eredményezett. A két főből

álló csapat első beszélője feláll, felnyalából huszonöt nyomtatott oldalt – és ráadásul nem a nagybetűs fajtából –, és öt perc alatt felolvassa az egészet. A másik csapat erre természetesen azt lépi, hogy elkéri az ellenfél beszédét, hiszen – áldott megkönnyebbülés – ők sem értettek belőle az égvilágon semmit. Ezután a másik csapat is megcsinálja ugyanezt, majd a végén a második beszélők majdhogynem lenéző mosollyal elmagyarázzák a földi halandóknak, hogy miről is volt szó az elmúlt negyedórában. A mi változatunkat jeges rémülettel az arcukon fogadták, és pillantásaikkal egyértelművé tették, hogy megvetnek minden olyan emberi lényt, aki képtelen huszonöt szót kimondani egy másodperc alatt. Ehhez tartva magukat, csökönyösek maradtak, rá se bojszintottak a tanácsainkra, így minden olyan debate, mely a magyar-amerikai kooperáció szellemében fogant, katasztrofális volt. Kettő olyan debatesük azonban volt, akik egyetlen lusta nyelvcsapásukkal képesek voltak lesöpörni magyart, amerikaiikat egyaránt a táncparkettről. Ők voltak Nathaniel és Hiper-Szuper Atomfizikus Josh, aki mindenhez ért és vakítóan fehér a mosolya. Nem melleleg ők a jelenlegi debate világbajnokok. Az ellenük zajló magyar vs. amerikai debate-et ők nyerték (a téma túl komplikált ahhoz, hogy egy könnyed témával foglalkozó újságban leközljük, legyen elég annyi, hogy minden volt benne az Amerikai Egyesült Államok kormányától kezdve a nemzetbiztonságon keresztül a házkutatásokig), viszont utána bemutattuk nekik, hogy milyen is egy tényleg vicces fun debate (amelynek témája kevésbé volt komplikált, és körbejárta a cowboyság témáját egy zenélős és SpongyaBobos nyakkendő társaságában), és végül örömteli egyetértésben egyesülve hagytuk el a W. Ottawa High Schoolt.

A hazaút előtt a hostok és hostoltak egy barátságos paintballmeccs keretei között vezethették le felgyülemlett feszültségüket, melynek keretében festékpatronokkal löhették fejbe Isten teremtényeit (talán nem a legpacifistább játék, de kétségkívül szórakoztató) vagy néhány esetben altájon azokat (a magyar különítmény lány tagjait), akik vonakodtak részt venni.

A hazaút mindennemű skandalumoktól mentesen zajlott le, bár számomra egy csöppet kényelmetlen volt, ugyanis egy minden kétséget kizáróan horvát bérgyilkos mellé keveredtem, aki egész út alatt tentikélt (ez 11 óra, ami azért nem kis teljesítmény) elzárva az utamat a külvilág felé. Am végül mindannyian épségben hazaérkeztünk, egy csöppet elcsigázottan, de egy felejthetetlen élménnyel gazdagabban. Ez úton is szeretnénk megköszönni e csodás lehetőséget Portörőné Mándli Szilvia tanárnőnek, aki ezt az egészet lehetővé tette.

Erdélyi kirándulás (április 7-14)

Néhány hete ellepték az iskolát „valami” erdélyi utazásról szóló plakátok... Közelebről nyilván nem nézték meg, mert akkor eljöttetek volna, de ha már így alakult, egy kis élménybeszámolót engedjete meg nekünk.

Április 7-én este kicsi, ám annál lelkesebb csapatunk vágott neki a 12 órás buszozásnak, amely Kolozsvárig tartott. Idegen vezetőink – Bardóczi László és Bencze Zsolt – megmutatták nekünk Mátyás király szülőházát és lovas szobrát. A városban eltöltött négy óra után megérkeztünk Csíkszeredára, hogy elfoglaljuk szobáinkat a Gyopár Sportszállóban. Este, hogy kipihenjük az utazás fáradalmait, belevettük magunkat a szeredai éjszakába...

Másnap utunk során végigkóstoltuk a borvízforrásokat. Tusnádfürdőn megnéztük a tavat, gyönyörködtünk egy ortodox templomban, majd este Csíksomlyó templomában részt vettünk egy szentmisén.

A hétfői nap igazi túranap volt! Megnéztük a Gyilkos-tavat, ahol többféle verziót hallottunk arra vonatkozóan, hogy miért kapta ezt a nevet. Végigsétáltunk a Békás-szoroson, ámulva- bámulva, s elcsodálkozva, hogy milyen kicsik is vagyunk.

Kedden a parajdi sóbányát fedeztük fel, majd korondi kézművesség termékei között néztünk szét. Megtekintettük Tamási Áron sírhelyét. Sajnos, székelyudvarhelyi program technikai okok miatt elmaradt...

Este a Sani Singers a csíksomlyói templomban lépett fel, míg a többiek kosárlabdában alázták le a helyieket. Persze nagy segítséget jelentett a rendkívül lelkes szurkolótáborunk is.

Szerdán végre sikerült eljutnunk a Szent Anna-tóhoz, miután az első kísérlet nem sikerült a rossz útviszonyok miatt. Délután Brassóba mentünk, ahol a fekete templomot néztük meg nagyon rövid alatt. Nem volt épp sétálóidőm, annyira eláztunk, hogy még visszafelé sem sikerült megszáradnunk.

ÞA nehéz napokat minden este biliárd-vagy csocsópartival pihentük ki (közbe kostólgatva a csíki ínycségeket

Utolsó éjjel házibulit tartottunk kártyapartival és egy kis beszélgetéssel. Álmosan és fáradtan vágtunk neki a visszaútnak. Megálltunk Bran kastélyánál, megtudtuk, hogy itt nem kell keresni a vámpirokat. Meghódítottuk Déva várát is, persze mindig rövidebb, meredekebb, csúszósabb és veszélyesebb utat választva – nehogy már túl könnyű legyen! Páratlan látványt nyújtott a kivilágított Déva városa! Még egy utolsó pizza belefért, és elindultunk a határ felé. Néhány óras várakozás után átjutottunk Magyarországra, s péntek délelőtt érkezünk meg Győrbe. Úgy váltunk el, hogy követeltünk folytatást!

Egy hét Erdélyben – csodálatos helyek, remek társaság, kitűnő idegenvezetés! Köszönjük!

Horváth Nikolett

11.E

Vendégek Ingolstadtból

Az ingolstadti cserediák kapcsolat keretein belül immár kilencedik éve látogattak el iskolánkba német tanulók és kísérő tanáraik. Szám szerint 35-en érkeztek március 24-ém, pénteken.

Már régi ismerősökként köszöntöttük egymást, hiszen tavaly októberben mi, magyar diákok jártunk az ingolstadti Katharinen Gymnasiumban. A látogatások egy-egy hétig tartottak és egy percre sem unatkoztunk. Volt itt minden: kézműveskedés a Bakonyban (persze szigorúan csak kezdőknek), győri és budapesti városnézés, izgalmas délutáni szabadprogramok, egy bizonyos „Bridge” nevű szórakozóhely látogatása, vidáman eltöltött „Familientag”.

A szállás családoknál volt, ami még jobban „rákényszerített” minket a német nyelv állandó használatára. Először még kicsit félszegen raktuk össze a mondatokat (megcsillantva közben mutogatási és körülírási tehetségünket), aztán a hét végére az éjszakai német beszélgetések szinte természetesnek tűntek. Rengeteg élménnyel gazdagodtunk a hat nap során, hogy a némettudásunkat ne is említsem.

Igazi fénypont volt a búcsúest is, ahol mindenki kitett magáért. A német diákok és mi is táncoltunk, énekeltünk, gitároztunk, ugrálóköteleztünk..., majd töménytelen mennyiségű étel és ital várt ránk, tehát az este fergeteges hangulatban telt.

A következő napon, csütörtökön azonban elérkezett a pillanat, mikor a vendégeinknek haza kellett indulniuk. Kicsit fáradtan (de nem megtörve), könnyes szemekkel vettünk búcsút és csak integettünk és integettünk, amíg a német társaink busza el nem tűnt a Szent István út forgalmában. El kell ismernünk, hogy egy fantasztikus hét állt mögöttünk, amit még sokáig fogunk emlegetni.

Ezúton is köszönjük Erdős Lászlóné, Gál Ildikó és Döbörhegyi Ernőné tanárnőnek, hogy ebben az élményteli cserediák kapcsolatban részt vehettünk.

Turcsán Ágnes 11.B